

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupený Ing. Františkem Mejtou, daňovým poradcem, se sídlem tř. Národní svobody 33, Písek, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 3. 2014, č. j. 10 Af 72/2013 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3400 Kč do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. Františka Mejty, daňového poradce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Finanční úřad pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Táboře (dále jen „správce daně“) na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 25. 9. 2012, č. j. 196800/12/110931301809, dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 10. 2012, č. j. 202130/12/110912303425, doměřil za zdaňovací období roku 2009 žalobci daň z příjmů fyzických osob ve výši 156 195 Kč, daňovou ztrátu ve výši 0 Kč, daňový bonus podle § 35c zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro rozhodné daňové období (dále jen „zákon o daních z příjmů“), ve výši - 32 040 Kč a stanovil mu povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 31 239 Kč. Proti tomuto dodatečnému

platebnímu výměru podal žalobce odvolání (nejprve blanketní, na výzvu správce daně k odstranění vad je ve stanovené lhůtě doplnil), o němž správce daně rozhodnutím ze dne 21. 1. 2013, č. j. 13472/13/2212-24802-303425, rozhodl tak, že odvolací řízení podle § 112 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zastavil s odůvodněním, že na jeho výzvu nebyly doplněny konkrétní důvody osvědčující nesprávnost nebo nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správce daně o zastavení odvolacího řízení potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 8. 2013, č. j. 19221/13/5000-14103-708571 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, které Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 21. 3. 2014, č. j. 10 Af 72/2013 – 17 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Za stěžejní žalobní námitku považoval nesouhlas žalobce se závěry správních orgánů v otázce přezkoumatelnosti (projednatelnosti) jeho odvolání směřujícího proti dodatečnému platebnímu výměru. Krajský soud dospěl k závěru, že odvolání žalobce (ve znění doplnění odvolání ze dne 21. 1. 2013) nelze shledat nepřezkoumatelným (neprojednatelným), neboť žalobce k výzvě správce daně doplnil důvody odvolání, když vytkl správci daně nesprávnou interpretaci zákona o daních z příjmů a zejména zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rezervách“). K tomu dále žalobce uvedl, že veškeré vyloučené částky jsou výdaji dle zákona o daních z příjmů, proto je odvoláním napadené rozhodnutí nezákonné. Vzhledem ke skutečnosti, že z obsahu zprávy o daňové kontrole týkající se roku 2009 plyne, že žalobce v roce 2009 zaúčtoval na účet č. 552000 „*tvorba a zaúčtování rezerv podle zvláštních předpisů*“ rezervu na opravu hmotného majetku ve výši 1 522 585,25 Kč, nelze mít dle krajského soudu pochybnosti o tom, že právě vyloučení této částky, ke které správce daně uvedl, že nemůže být celá zahrnuta jako daňový výdaj pro rozpor s § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů, jako výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobce rozporoval. Správce daně přitom ve zprávě o daňové kontrole k takto vyloučenému výdaji neuvedl žádné další zdůvodnění, s nímž by bylo možné polemizovat, a za této situace je proto výhrada žalobce týkající se tohoto postupu správce daně dostačující. Odvolání žalobce tak podle krajského soudu splňovalo náležitosti ve smyslu § 112 odst. 1 daňového řádu, neboť žalovaný si mohl být jist, jaké rozhodnutí bylo odvoláním napadeno a kdo odvolání podal, a důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí, byly uvedeny sice stručně, nicméně vzhledem ke stručnosti zhodnocení pochybení žalobce nemohl správce daně očekávat ani podrobné odůvodnění odvolacích námitek proti jeho postupu. Krajský soud tedy uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro zastavení odvolacího řízení podle § 112 odst. 3 daňového řádu, neboť odvolání žalobce i přes svou stručnost obsahovalo zákonem stanovené taxativní náležitosti, bylo z něj zřejmé, z jakých důvodů a čeho se žalobce domáhal, a bylo meritorně projednatelné. Krajský soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil bez nařízení jednání pro vady řízení s odůvodněním, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, byl v rozporu se spisy.

II. Kasační stížnost

pokračování

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel konkrétně nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že ve věci mělo být postupováno podle § 113 a násl. daňového řádu, neboť podle stěžovatele žalobce v odvolání uvedl pouze paušální a obecnou formulaci, ze které není zřejmá jakákoli vazba na odvoláním napadené rozhodnutí, a mohla by tak být použita prakticky proti jakémukoli rozhodnutí (platebnímu výměru). Jediným odvolacím důvodem byla nesprávná interpretace právních předpisů jako celku a z pohledu stěžovatele tedy šlo o konstatování nezákonnosti rozhodnutí, nikoli o uvedení důvodů ve smyslu § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu, v nichž byla spatřována nezákonnost formálního rozhodnutí. V odvolání byla namítána chybná interpretace zákona o daních z příjmů a zákona o rezervách, žalobce už ale neuvedl, v čem má tato chybná interpretace spočívat a nepředložil žádný právní názor na daný skutkový stav, který ani nerozpорије. Z podaného odvolání tedy nebylo zřejmé, jak a v jakém rozsahu měl správce daně chybně aplikovat oba dotčené právní předpisy.

Stěžovatel podotkl, že „projednat“ lze sice prakticky jakékoliv podání, žalobcovo odvolání však neodpovídá koncepci institutu odvolání ani daňovým řádem stanoveným povinnostem odvolacího orgánu, a není tak možné hovořit o „řádném projednání“ odvolání ve smyslu § 112 odst. 2 a § 114 odst. 2 daňového řádu. Stěžovatelovým úkolem není dovozování vlastního obsahu odvolacích námitek, které mají určit povinný rozsah přezkoumání napadeného rozhodnutí, ani provádět kompletní revizi rozhodnutí *ex officio*. Pokud by stěžovatel projednal odvolání žalobce, musel by nejprve vymezit okruh otázek, resp. všech myslitelných možností výkladu jednotlivých použitých ustanovení. V nyní posuzovaném případě sice vycházel dodatečný platební výměr z jediného kontrolního zjištění, ale i přesto přichází v úvahu celá řada možných otázek plynoucích z interpretace aplikovaných ustanovení. V případě, že by bylo odvolacímu orgánu uloženo, aby tyto konkrétní námitky sám dovozoval, vyvstala by otázka objektivizace jejich výčtu (např. zda odvolací orgán zodpověděl všechny myslitelné otázky, zda byl zcela nestranný a vyhledal všechny námitky ve prospěch odvolatele apod.), což je nepřípustné. Vyhledáváním a formulováním těchto odvolacích důvodů by se rozsah přezkumu blížil kompletní revizi rozhodnutí, což odporuje principům a právní úpravě, na nichž je institut odvolání vystavěn.

Stěžovatel dále namítl, že krajský soud neuvedl, zda lze obecnou formulaci, že právní předpis byl nesprávně interpretován, považovat za naplnění § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu jen u skutkově méně rozsáhlých rozhodnutí nebo např. i u těch, která jsou vydána na základě vyhodnocení většího počtu kontrolních zjištění. Stěžovatel nepovažuje posuzování náležitostí odvolání kritériem rozsáhlosti odvoláním napadeného rozhodnutí za vhodné a odpovídající základním zásadám správy daní, neboť by šlo o nejasně určené měřítko, které by mohlo vést k nejednotnosti rozhodovací praxe jednotlivých správců daně. Nároky na jednotlivé daňové subjekty, resp. na jejich podání, musí být s ohledem na ustanovení § 6 odst. 1 daňového řádu, které garantuje osobám zúčastněným na správě daní rovná procesní práva a povinnosti, stejné.

Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem provedeným hodnocením rozsahu zprávy o daňové kontrole. Ze zprávy o daňové kontrole je podle stěžovatele jednoznačně seznatelné, ze kterých skutkových zjištění správce daně vycházel a jak je právně posoudil. Žalobce tak místo obecného prohlášení o nezákonnosti celého platebního výměru, který byl na základě zprávy o daňové kontrole vydán, mohl reagovat zcela konkrétně a nekonkrétnost jeho odvolání nemohla být předurčena nedostatkem důvodů odvoláním napadeného rozhodnutí. Žalobce dle názoru stěžovatele nepodal žalobu z důvodu, že by své podání považoval za dostatečně konkretizované, ale protože měl za to, že není povinen konkrétní důvody uvádět vůbec. Z formulace, kterou krajský soud označil za konkretizaci vlastního odvolacího důvodu, není zřejmé, zda je namítáno nesprávné skutkové zjištění nebo právní posouzení; námitka nesprávnosti vyloučení některých částek z výdajů dle zákona o daních z příjmů byla dovozena krajským soudem, žalobce žádné takové tvrzení v předchozích řízeních neuvedl, a nelze jej tak považovat za upřesnění konkrétní odvolací námitky.

Stěžovatel se s krajským soudem ztotožnil v tom, že nedostatky v ryze formálních náležitostech nemohou být důvodem pro zastavení odvolacího řízení, avšak byl přesvědčen, že v dané věci se jedná o splnění nároků na obsahové náležitosti odvolání, tedy výkladu § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu, tj. označení důvodů, v nichž je spatřována nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce vlastní důvody odvolání neuvedl a stěžovatel jakožto odvolací orgán v tom shledal vadu odvolání, která brání řádnému projednání (neboť vylučuje zákonem předpokládaný postup odvolacího orgánu dle § 114 odst. 2 věty první daňového řádu), nelze v tomto postupu spatřovat přepjatý formalismus.

Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že překročil zákonný rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu vymezený § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť žalobce nevznesl v žalobě námitku, že by mu byla odepřena možnost konkrétní obrany v důsledku nedostatečné konkretizace důvodů předmětného dodatečného platebního výměru. Žalobce se domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí stěžovatele výlučně z důvodu, že byl přesvědčen, že mu daňový řád neukládá povinnost uvést konkrétní důvody, v nichž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a stěžovatel tak po něm požadoval splnění něčeho, co nemá žádnou zákonnou oporu.

III. Vyjádření žalobce

Žalobce ke kasační stížnosti uvedl, že je nadále názoru, že jeho odvolání bylo dostatečně určité a i při zachování plné srozumitelnosti mohlo pouze znít: *„Veškeré vyloučené částky jsou výdaji dle zákona o daních z příjmů, a proto je vydané rozhodnutí nezákonné.“* Žalobce nikdy netvrdil, že správní orgány jsou povinny nahrazovat aktivitu odvolatele vyhledáváním všech možných hledisek napadení nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Podle žalobce je však třeba přihlédnout k tomu, že v nyní posuzované věci došlo k zásadnímu sporu jen v jedné otázce, a to v záležitosti vytvořených výdajů na daňové rezervy a případná záměna s čímkoli jiným byla proto již od počátku vyloučena. Žalobce tedy nerozumí, proč stěžovatel v kasační stížnosti namítá okolnosti, které nenastaly, když v předmětné věci nebylo více daňových subjektů zastoupeno týmiž odborníkem a předmětné odvolání žalobce se netýkalo více skutkových zjištění. Žalobce

pokračování

je rovněž přesvědčen o tom, že žalovaný, který je pro celou Českou republiku jediným odvolacím místem, by měl vydat rozhodnutí vždy, naplňuje-li podání alespoň elementární znaky odvolání. Rozhodnutí o zastavení řízení by mělo být vyhrazeno jen pro případy, ve kterých podané odvolání je i po doplnění natolik defektní, že vlastně o žádné smysluplné odvolání nejde. Argumentaci stěžovatele rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63, považuje žalobce za nepřiléhavou, přestože právě na tomto rozsudku je vidět rozdíl mezi určitým (správným) právním principem a konkrétní (nesprávnou) aplikací práva, když v současnosti je posouzení prekluzivní lhůty předmětem přezkoumání soudů všech stupňů i bez výslovné námitky. Podle žalobce také není pravdou, že by krajský soud doplňoval nebo dotvářel nějakou žalobcem neuvedenou námitku.

IV. Replika stěžovatele

Na vyjádření žalobce reagoval stěžovatel replikou, v níž uvedl, že žalobce jeho kasační stížnost pochopil zcela odlišně od toho, jak byla stěžovatelem zamýšlena. Stěžovatel zdůraznil, že u předmětného jediného kontrolního zjištění bylo použito několik zákonných ustanovení, a proto se v případě tvrzené nezákonnosti nabízí celá řada hypotetických otázek, které by v odvolacím řízení musely být vypořádány, přičemž žalobce žádnou z nich v odvolání neformuloval. Důvodem pro závěr správce daně a stěžovatele o nemožnosti řádného projednání odvolání tedy nebyla zaměnitelnost a neurčitost odvolacích námitek, ale jejich absence. Krajský soud se vůbec nevypořádal s otázkou nutnosti požadavku na konkretizování odvolacích námitek (přestože se jednalo o jediný konkrétní žalobní bod), a pokud by k projednání odvolání obecně mělo postačovat prosté konstatování nesouladu rozhodnutí s právním předpisem jako celkem, znamenalo by to ve většině případů odvolání značné praktické problémy. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na to, že je při svém rozhodování vázán povinností předvídatelnosti svých rozhodnutí a principem právní jistoty, musí se proto zabývat také tím, jaké důsledky má rozhodnutí soudu, byť v individuální věci konkrétního žalobce, na jeho další činnost. Z tohoto důvodu stěžovatele nastínil, že projednávání takových odvolání by ve většině případů bylo neúnosné, jak z hlediska rozsahu, tak i z pohledu zachování objektivit a základních zásad správy daní. Takový postup podle stěžovatele představuje narušení celé koncepce odvolání v daňovém řízení, zejména pak přímé porušení § 114 odst. 2 daňového řádu a v praxi by byl nerealizovatelný. Z rozsudku krajského soudu přitom plyne závěr, že nelze po účastníku řízení požadovat konkrétně vymezené odvolání, když sama zpráva o daňové kontrole je dle názoru krajského soudu stručná. Oproti tomu se krajský soud nezabýval námitkou, že z ust. § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu nelze dovodit povinnost uvést v odvolání konkrétní odvolací důvody. Dále stěžovatel setrval na svých kasačních námitkách.

V. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s.

ř. s.) a jedná za něj zaměstnanec, který má vysokoškolské vzdělání vyžadované pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel v kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatnou otázkou projednávané věci je, zda odvolání žalobce (obsahující pasáž tohoto znění: *„Závěry uvedené ve zprávě o kontrole a finančně promítnuté do napadeného rozhodnutí vycházejí nejen z nesprávné interpretace zákona o daních z příjmů, ale zejména zákona o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů. Naopak veškeré vyloučené částky jsou výdaji dle zákona o daních z příjmu, a proto je vydané rozhodnutí nezákonné.“*) splňovalo požadavky § 122 odst. 1 písm. d) daňového řádu, podle kterého musí být v odvolání uvedeny důvody, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Po zodpovězení této otázky se zdejší soud dále zabýval stěžovatelem namítaným překročením žalobních bodů krajským soudem.

Zásadní pro posouzení přípustnosti (ve smyslu dostatečné konkretizace) podání je jeho obsahová vazba na napadené rozhodnutí (úkon) orgánu veřejné moci (názor stěžovatele, že nároky na obsah podání různých daňových subjektů mají být bez ohledu na konkrétní procesní situaci stejné, je tedy mylný). Posuzované odvolání je proto nutné hodnotit v souvislosti s (odvoláním napadeným) dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 10. 2012, přičemž za jeho odůvodnění je třeba v souladu s § 147 odst. 4 daňového řádu považovat zprávu o daňové kontrole ze dne 25. 9. 2012. Tato zpráva se týká jediného konkrétního hmotného majetku (nemovitost na adrese R. H. č. p. 45), který dle názoru správce daně nesloužil v roce 2009 k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobce. Podání účastníka řízení je také třeba hodnotit podle celého jeho obsahu; nelze z něj vytrhávat či izolovaně posuzovat jednotlivé věty, jak to učinil stěžovatel, který v kasační stížnosti vyjádřil názor, že žalobcem namítanou nesprávnost vyloučení částek z daňových výdajů nelze považovat za konkretizaci námitky nesprávné interpretace zákona. Z textu posuzovaného odvolání lze spolehlivě dovodit, že žalobce měl na rozdíl od správce daně za to, že částky související s jeho nemovitostí (tj. rezerva na opravu hmotného majetku a odpisy) měly být zahrnuty do daňových výdajů za rok 2009. Byť je toto odvolání koncipováno velmi stručně, důvod jeho podání je ve vztahu k věci žalobce dostatečně individualizovaný (nejedná se pouze o typovou charakteristiku možných nezákonností, ke kterým při vydávání platebních výměrů dochází, popř. prosté konstatování nesprávné interpretace zákona). Stěžovatel tak nebyl nucen hodnotit všechny myslitelné možnosti výkladu jednotlivých použitých ustanovení zákona ani konkrétní námitky za žalobce dovozovat; měl však v obecné rovině posoudit (potvrdit či vyvrátit) správnost správcem daně provedené interpretace zákona týkající se neuznaných daňových výdajů žalobce (přitom je třeba mít na zřeteli, že obsah, rozsah a kvalita odvolání žalobce do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o odvolání; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99). Lze tedy shrnout, že posuzované odvolání dostalo požadavkům shora citované judikatury a splňovalo podmínky uvedené v § 112 odst. 1 daňového řádu; nebyl tak dán zákonný důvod pro zastavení odvolacího řízení a rozhodovací důvod napadeného

pokračování

rozsudku [tj. že žalobcovo odvolání obsahovalo odvolací důvod ve smyslu § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu a mělo být věcně projednáno] je správný.

Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by (jediným) důvodem žaloby byl žalobcův názor, že odvolatel není povinen uvádět konkrétní důvody svého podání. Žaloba sice obdobnou formulaci obsahovala, žalobce však v řízení před krajským soudem také konkrétně namítal: *„jak rozhodnutí o zastavení řízení, tak rozhodnutí o odvolání proti tomuto, jsou rozhodnutí nezákonná, neboť jeho podané odvolání nemělo (žádnou) vadu, která by bránila řádnému projednání věci“*. Tato námitka je dle názoru zdejšího soudu zcela jasná a konkrétní, stěžovatel namítá bezvadnost podaného odvolání včetně uvedení jeho důvodů. Polemika stěžovatele o konkrétnosti důvodů je pouze argumentací k důvodnosti jím uplatněného žalobního bodu a nic nemění na podstatě žalobní námitky, že jeho odvolání bylo řádné, bez vad a v dostatečném rozsahu v něm byly uvedeny i jeho důvody. Krajský soud tedy při posouzení věci rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu vymezený § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních námitek nepřekročil. Stěžovateli je tedy možné přisvědčit toliko v tom, že zpráva o daňové kontrole ze dne 25. 9. 2012, byla dostatečně odůvodněna a nemohla být příčinou stručnosti žalobcem podaného odvolání; toto dílčí pochybení krajského soudu však nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozsudku, neboť se nedotýká správnosti jeho rozhodovacího důvodu.

Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že jádrem nyní řešeného sporu bylo to, zda odvolání žalobce naplňovalo požadavky § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu, tedy posouzení právní otázky; skutkové otázky předmětem sporu nebyly a ani krajský soud žádné sporné skutkové okolnosti v napadeném rozsudku nezmínil. Pokud tedy krajský soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nenařídil ve věci ústní jednání (neboť měl za to, že skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ napadeného rozhodnutí, byl v rozporu se spisy), dopustil se vady řízení. Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být rozhodnutí soudu zrušeno pouze tehdy, pokud by taková vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). V nyní posuzovaném případě má Nejvyšší správní soud za to, že uvedená vada řízení na zákonnost napadeného rozsudku vliv neměla, neboť chybným postupem krajského soudu byl zkrácen na svých právech pouze žalobce (který v žalobě výslovně uvedl, že s rozhodováním soudu bez nařízení jednání nesouhlasí; stěžovatel naopak nesouhlas s projednáním věci bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s. nevyjádřil, takže nastoupila fikce souhlasu s takovým postupem, a v kasační stížnosti nic podobného nenamítal) a pouze on by tak mohl tento nezákonný postup krajského soudu účinně namítat (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, publikovaného pod č. 379/2004 Sb. NSS).

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce prostřednictvím svého zástupce (daňového poradce) podal vyjádření ke kasační stížnosti, které představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Žalobci tedy náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 3400 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu